

Zwaan-kleef-aan.

Honden zijn sociale dieren, maar hoe ze met elkaar omgaan kan nogal eens verschillen. Zowel Tasa, Jenna als Lotje maakten een duidelijk onderscheid tussen honden die ze goed kenden en vreemde honden. Vreemde honden vonden ze vaak een beetje eng. Liefst bewaarden ze enige of zelfs flinke afstand. Britt niet. Zij was een ware allemansvriend. Van pup af aan vond zij werkelijk iedereen – honden, mensen, andere dieren – aardig. Zelfs voor een muis, die in de sneeuw niet weg kon, stond ze ooit op haar allervriendelijkst te kwispelen. Anderen ontmoeten was haar grootste hobby. Ik kon haar geen groter plezier doen dan haar ergens mee naar toe te nemen waar veel mensen en/of honden waren.

Nu heb ik eerlijk gezegd nogal een hekel aan honden die zich aan andere honden opdringen en daarbij - zoals nogal wat Labradors - op ramkoers staan. Ik kijk dus in dit opzicht altijd extra kritisch naar mijn eigen honden. Maar Brittje was daarentegen juist uiterst beleefd. Ze was niet raar overdreven druk of irritant opdringerig, maar deed heel rustig, vriendelijk en uiterst charmant. Dat vond ook iedere hond. Ik heb vaak in opperste verbazing staan kijken hoe ze werkelijk iedere hond, zelfs de meest grote bullebak, inpakte. Ze pikte ieder sociaal signaal op en stemde haar gedrag daarop af. Zodra het eventuele ijs gebroken was, gaf ze eventueel een paar kleine likjes en daarna ging ze weer haar eigen weg.

In het begin stond ik wel eens doodsangsten uit als ze het nodig vond om in een losloopgebied op een bepaald ‘gevaarlijk ras’ af te stappen of op een hond die zich bepaald niet vriendelijk opstelde. Maar al gauw kreeg ik evenveel vertrouwen in haar sociale vaardigheden als zij vertrouwen had in de goodwill van iedere hond. Slechts één keer werd dat vertrouwen beschaamd en werd ze door een grote Duitse Herder afgesnauwd. Zó ontdaan was ze van dit verbale geweld, zó was haar immense vertrouwen geschokt, dat ze wel een kwartier lang van ontzetting heeft lopen piepen.

Als Brittje een hond eenmaal goed kende, vertrouwde ze er voor honderd procent op dat alles wat ze deed, goed was. Toch heb ik een keer de indruk gekregen dat ze zich daarin fors vergiste. Dat was toen Britt samen met Sanne, de Tervuerense Herder van een vriendin, op de achterbank van haar heel kleine auto belandde. We zaten er alle vier in als haringen in een ton.

Ik ben, lijkt wel eens, een van de weinige mensen die niet de achterbank van de auto heeft neergeklapt. De honden liggen – in een autogordel - op de achterbank, die ik door de ruimte tussen de voorstoelen en de achterbank met kussen op te vullen, met behulp van dikke vetbedden heb omgetoverd tot een breed, luxueus en zeer comfortabel ligbed. (Mijn grote bagageruimte gebruik ik gewoon voor....bagage.)

Uiteraard konden en kunnen alle honden deze luxe waarderen. Ze brengen er regelmatig de halve dag door terwijl ze heerlijk slapen tot ze op de plaats van bestemming zijn aangekomen of ik weer terugkom van bezoek of boodschappen. Ik heb er nog net geen hoofdkussens voor ze in gelegd – er zijn grenzen - en dat ongemak werd door de diverse generaties opgevangen door elkaars achterste als kussentje te gebruiken. In de paar jaar dat ik drie honden op de achterbank had, lagen ze er als zwaan-kleef aan: Jenna met haar kop op Britts achterste en Britt met haar kop op Tasa’s achterste.

Brittje wist dus niet beter of zo zorgde je voor optimaal reisgemak. Sanne had daar echter een andere mening over. Mijn vriendin en ik reden gezellig over de snelweg toen er een dreigend gegrom achter ons oprees dat snel in hevigheid en dreiging toenam. Ik schrok me naar, want de honden waren dikke vriendinnen en ik had dus geen enkel probleem verwacht. Ik keek om en zag dat Britt breeduit in diepe rust was met haar kop op Sanne's achterste. Sanne lag een beetje klem tussen het portier en Britt, en vond deze intimiteit duidelijk ongewenst. Ze had haar lippen dreigend opgetrokken en gromde vervaarlijk voor zich uit. Door Britts naam te roepen probeerde ik die haar kop op te laten tillen. Zonder succes. Haar ogen gingen open – Ja, is er wat? - maar haar kop bleef waar hij was. Het gegrom nam toe.

Nu heb ik ooit (andermans) vechtende honden op de achterbank meegemaakt en dat was - zacht gezegd – niet leuk. Ik begon dus heel dringend en lichtelijk paniekerig “Britt, kom HIER” te roepen. De ogen gingen iets verder, niet begrijpend, open: Hoezo? We zijn er toch nog niet? De kop bleef waar hij was. Ik graaide naar achteren om Britt van Sanne af te trekken, maar kreeg niet meer dan drie haren te pakken. De kop bleef waar hij was; het gegrom duurde onverminderd voort.

“Je moet ergens stoppen”, zei ik tegen mijn vriendin, die zich ondertussen zorgen maakte over het welbevinden van haar eigen hond en vond dat ik Sanne snel moest verlossen uit haar precare positie, “Ik kan er zo niet bij en Britt is niet van plan om haar kop op te tillen.”

Gelukkig kwam er een tankstation in zicht en konden we stoppen. Britt werd met flink wat geprop naar de ruimte tussen mijn voeten overgeheveld. Sanne kreeg de achterbank voor zichzelf. Daardoor heb ik – gelukkig maar - nooit geweten of Britt gelijk had en Sanne's gegrom slechts een loos dreigement was dat je met gerust hart compleet kon negeren. Of was ze toch een beetje té goed van vertrouwen? Ik denk bij nader inzien eigenlijk het eerste.

Elian Hattinga van 't Sant